

УДК 352

Лариса ОЛЕНКОВСЬКА

*Національна академія державного управління
при Президентові України**Дніпропетровський регіональний інститут державного управління***ПРОБЛЕМАТИКА МІЖМУНІЦИПАЛЬНОЇ СПІВПРАЦІ
У ВІТЧИЗНЯНИХ ТА ЗАРУБІЖНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ**

Аналізується стан наукових досліджень форм і методів міжмуниципальної співпраці у вітчизняних та зарубіжних наукових працях; визначаються основні переваги застосування міжмуниципальної співпраці у місцевому розвитку та основні її складові.

Ключові слова: асоціації органів місцевого самоврядування, міжмуниципальна співпраця, органи місцевого самоврядування, територіальний розвиток.

Лариса Оленковская. Проблематика межмуниципального сотрудничества в отечественных и зарубежных исследованиях

Анализируется состояние научных исследований форм и методов межмуниципального сотрудничества в отечественных и зарубежных работах; определяются основные преимущества использования межмуниципального сотрудничества для местного развития, а также основные его составляющие.

Ключевые слова: ассоциации органов местного самоуправления, межмуниципальное сотрудничество, органы местного самоуправления, территориальное развитие.

Larysa Olenkovska. The problems of inter-municipal cooperation in national and international reseaches

The state of scientific research of some forms and methods of inter-municipal cooperation in national and international scientific articles and papers are analyzed; the main advantages of utilization of inter-municipal cooperation for local development as well as its main components are defined.

Key words: associations of local self-government bodies, inter-municipal cooperation, bodies of local self-government, territorial development.

На сучасному етапі територіального розвитку в Україні актуальним стає пошук нових інноваційних шляхів досягнення та забезпечення сталого розвитку територіальних громад. Значна кількість науковців та практиків місцевого самоврядування вважають, що для ефективного та сталого місцевого й регіонального розвитку в країні необхідно об'єднати зусилля як органів місцевого самоврядування, так і активних представників громадянського суспільства та місцевого бізнесу.

Як слушно зазначають В. Тихонов та В. Негода, проблема консолідації муниципального руху є нагальною як для територіальних громад, органів місцевого самоврядування, їх асоціацій, усіх інших суб'єктів муниципального руху, так і для держави в цілому. Оскільки, з одного боку,

вітчизняний та зарубіжний досвід свідчить, що лише скоординованими спільними зусиллями можна подолати проблеми правового, організаційного, матеріально-технічного та фінансового характеру, з якими сьогодні стикаються органи місцевого самоврядування, а з іншого – держава також зацікавлена в організованості та консолідації муниципального руху, що сприятиме ефективності в реалізації державної регіональної та муниципальної політики [10, с. 97].

Міжмуниципальна співпраця є актуальною темою і зарубіжних досліджень. Серед країн пострадянського простору найбільш активно вона розвивається в Російській Федерації, де існує значна кількість відповідних наукових досліджень. Використання механізмів міжмуниципальної співпраці обумовлене такими основними чинниками:

– недостатністю власних ресурсів муниципальних утворень для вирішення проблем соціально-економічного розвитку, необхідністю ефективного використання економічних ресурсів, розробкою і реалізацією великих спільних інвестиційних проектів, інтеграцією виробничо-господарської діяльності організацій, що функціонують на території муниципальних утворень;

– необхідністю надання якісних послуг населенню. Муниципальні утворення можуть значно розрізнитися за кількістю жителів, площі, структурою виробництва. Проте, незважаючи на значні відмінності, досить часто вигідніше вирішувати питання місцевого значення спільно;

– функціонування середніх і великих підприємств здійснюється, як правило, у межах декількох муниципальних утворень, найчастіше сусідніх територій, що вимагає узгодженої економічної політики муниципалітетів тощо.

Дослідженню питань міжмуниципальної співпраці присвячені праці таких відомих вітчизняних науковців та практиків, як О. Батанов, М. Баймуратов, О. Берданова, О. Бобровська, В. Вакуленко, М. Камінська, С. Квітка, В. Кравченко, В. Негода, В. Погорілко, М. Пітчик, В. Прошко, І. Сало, А. Ткачук, В. Тихонов, В. Удовиченко, Ю. Шаров та ін. В. Ф. Погорілко наголошує, зокрема, на тому, що утворення муниципальних асоціацій (спілок), які включають у себе на добровільній основі органи місцевого самоврядування України різних рівнів, – це вияв їх загальної правосуб'єктності й переконливе свідчення їх потужного інтеграційного потенціалу, що є характерною рисою як самих територіальних громад, так і органів місцевого самоврядування, які вони формують [7, с. 409].

Серед останніх вітчизняних наукових праць, у яких розглядаються питання міжмуниципальної співпраці, слід виділити аналітичну доповідь Національного інституту стратегічних досліджень, присвячену становленню та розвитку асоціацій органів місцевого самоврядування в Україні. У цій праці досліджується сучасний стан формування та розвитку асоціацій, а також стан нормативно-правового забезпечення цих процесів.

Питання якості, форм та методів міжмуниципальної співпраці досліджує і значна кількість російських науковців. Серед них слід

виділити таких, як: Є. Арумова, Е. Волкова, М. Зенков, І. Кокін, Є. Масленнікова, Н. Миронова, А. Петроградська, Л. Рагозина, А. Серебренникова, В. Юрченко та ін.

Аналіз зарубіжних та вітчизняних досліджень питань удосконалення співпраці в системі органів місцевого самоврядування показує, що у вітчизняних наукових працях, як правило, досліджується якийсь один аспект або форма міжмуниципальної співпраці, на відміну від зарубіжних досліджень, які мають більш комплексний, системний підхід. Комплексне дослідження різноманітних форм, методів та підходів до міжмуниципальної співпраці в Україні потребує подальшої та суттєвої уваги науковців.

Метою статті є здійснення аналізу окремих наукових праць та розробок з питань міжмуниципальної співпраці, її форм та методів з метою визначення загального стану дослідження даної проблематики.

Організація горизонтальної міжмуниципальної співпраці сприятиме поліпшенню якості послуг, що надаються населенню, якості його життя в цілому, а також соціально-економічному розвитку територій. Важливими показниками ефективності співпраці органів місцевого самоврядування є: ефективне використання місцевих ресурсів; підвищення якості муніципальних послуг, що надаються; розширення переліку інструментів управління соціально-економічним розвитком; залучення населення до управління місцевим розвитком тощо.

Російській дослідник Є. С. Арумова у своїй статті, присвяченій питанням міжмуниципальної співпраці як механізму управління місцевим розвитком, визначає основні проблеми організації ефективного управління соціально-економічним розвитком шляхом горизонтального міжмуниципального співробітництва сільських територій з метою підвищення якості місцевих послуг, що надаються населенню. Науковець зазначає, що в сучасних соціально-економічних умовах сільські муніципальні утворення не завжди можуть у повному обсязі вирішувати питання місцевого значення, а тим більше організувати економічний розвиток. В умовах дефіциту економічних ресурсів питання підвищення ефективності управління соціально-економічним розвитком стають усе більш актуальними. А ефективність управління соціально-економічним розвитком за допомогою міжмуниципальної співпраці характеризує міру здатності та готовності управлінських структур створювати максимально сприятливі умови для досягнення якісно нового рівня виробництва [1]. Науковець виділяє три типи ефектів, що є наслідками застосування співпраці між органами місцевого самоврядування, зазначаючи, що внаслідок організації міжмуниципальної співпраці можна говорити про такі результати або ефекти:

1) *економічний ефект* при створенні загальних інфраструктурних проектів, які б дозволили за інтересів, що збігаються за напрямками, об'єднати технічні можливості та фінансові ресурси з метою їх більш раціонального використання;

2) *соціальний ефект*, що характеризує міру задоволеності населення якістю життя;

3) *організаційний ефект*, який виражається в посиленні взаємозв'язків та взаємодії муніципальних утворень, підвищенні узгодженості й упорядкованості окремих процесів і якості функціонування [1, с. 3].

Російський дослідник Є. Масленнікова також зазначає, що для ефективності органів місцевого самоврядування, координації та об'єднання зусиль заради вирішення проблем місцевого розвитку муніципальні утворення мають створювати асоціації, інші об'єднання. На її думку, органи місцевої влади повинні самостійно та під власну відповідальність розглядати та вирішувати питання щодо необхідності їх об'єднання, а також щодо форм такого об'єднання [6].

І. Кокін продовжує розвивати дану тематику та визначає такий спосіб співробітництва між органами місцевого самоврядування, як *міжмуниципальна кооперація*, надаючи їй таке визначення: «міжмуниципальна кооперація – це взаємодія з метою координації, більш ефективної реалізації своїх прав та інтересів, спільного вирішення різноманітних питань та проблем економічно, фінансово та політично самостійних суб'єктів, що здійснюють діяльність щодо муніципального управління (органів місцевого самоврядування, їх керівників, інших муніципальних закладів, підприємств, громадян)» [5] (тут і далі переклад наш. – Л. О.). Таке визначення співпраці на місцевому рівні більше підходить до того, що ми називаємо міжсекторним співробітництвом. Такий вид співробітництва та об'єднання зусиль заради місцевого розвитку стає все більш популярним та активно використовується й розвивається в багатьох розвинених країнах світу. Для України це також має стати одним із ефективних засобів мобілізації громад у питаннях забезпечення сталого розвитку територій.

Вітчизняні науковці досліджують такі форми міжмуниципальної співпраці, як міжсекторальне партнерство, партнерство громад, корпоративізм, міжмуниципальна самоорганізація тощо. Значна увага цим питанням приділена в посібнику з розвитку громад, у якому досліджуються різні форми партнерства між суб'єктами місцевого розвитку. Зазначається, що розвиток партнерства – це розвиток громади в цілому, а відкритість до взаємодії з боку органів місцевої влади з усіма зацікавленими сторонами, налагодження тісної співпраці, розвиток партнерства, у тому числі й міжсекторального, відкриває шлях до зміцнення потенціалу щодо вирішення проблем [8, с. 27]. *Партнерство* досліджується науковцями у двох аспектах: як умова діяльності та як процес. Як умова діяльності партнерство – це «об'єднання зусиль заради спільно визначених цілей, тобто згода на співпрацю. Як процес партнерство передбачає низку спільних дій, спільний пошук шляхів розв'язання наявних проблем... Партнерство може бути і метою діяльності, і механізмом досягнення цілей» [8, с. 33]. *Міжсекторальне партнерство* науковці розглядають як

партнерство органів влади, громадян та їх об'єднань, бізнес-сектору, ЗМІ, а сам термін «міжсекторальне партнерство» визначається як «спільна дія трьох або більше організацій, що представляють державний, приватний і волонтерський сектори, які надають свої різноманітні ресурси для просування спільного бачення, що має чітко визначені цілі й завдання» [8, с. 34].

Як можливий варіант співпраці між суб'єктами територіального розвитку науковці розглядають таку форму, як *коаліція*, надаючи їй таке визначення: «коаліція – добровільне формальне або неформальне об'єднання, яке створюється для досягнення спільної мети на засадах спільних інтересів, ресурсів шляхом ухвалення певних правил і методів управління» [8, с. 52]. Ефективна коаліція має будуватись за такими правилами [8, с. 52 – 53]:

- визначення мотивацій для кожного з учасників;
- рівноправність у внесенні та розподілі ресурсів;
- визначення етичних норм, правил та принципів партнерства;
- менеджмент коаліції, визначення тих, хто здійснюватиме організаційну роботу;
- погоджена система ухвалення рішень та санкцій за їх порушення;
- узгоджені правила вступу до коаліції та виходу з неї;
- чітко визначена взаємна відповідальність;
- досягнення згоди щодо лідерства.

Науковці визначають такі основні кроки до побудови рівноправного партнерства: визначення потреби в партнерстві й необхідності об'єднання зусиль та ресурсів; через діалог і обговорення встановлення спільного бачення, спільної місії і цілей, визначення сильних та слабких сторін партнерства; визначення напрямів діяльності та ролей для всіх учасників коаліції; визначення завдань, які виконуватимуть усі члени коаліції; визначення механізмів співпраці, спілкування та взаємодії для забезпечення ефективності діяльності всіх членів коаліції; створення структур, необхідних для діяльності коаліції, виконання спільно встановлених завдань; виконання діяльності/проекту; аналіз і оцінка [8, с. 53 – 54].

Окремо дослідники виділяють таку форму партнерства в місцевому самоврядуванні, як *корпоративізм*. О. Бобровська у праці «Розвиток корпоративних відносин у місцевому самоврядуванні як системоутворюючий чинник його демократизації» зазначає, що «корпоративізм визначається як сукупність основних економічних правил взаємодії між корпоративним сектором економіки та урядом, як сукупність юридичних і соціальних норм, правил поведінки і засад, як чинник конкурентоспроможності, на яких ґрунтуються соціальні відносини» [3, с. 45]. Корпоративізм у системі місцевого самоврядування науковець визначає як тип суспільних соціально-економічних відносин, що об'єднує економічні інтереси і власність членів суспільства на договірних засадах, базується на соціальних пріоритетах, поєднанні соціальних та економічних цілей і формує соціальну мотивацію економічного розвитку. Застосування

корпоративного управління в місцевому самоврядуванні дає змогу: 1) налагодити дієві процеси внутрішньої корпоративної співпраці і корпоративного контролю за ефективністю використання муніципальних ресурсів; 2) поліпшити просторову територіальну організацію діяльності на території муніципального утворення, балансувати соціальний та економічний розвиток, забезпечувати соціальну безпеку життєдіяльності; 3) розвивати організаційні форми муніципального корпоративного контролю й відповідальності [3, с. 45 – 46].

Деякі практики та науковці як окремий тип партнерства визначають *міжмуніципальну самоорганізацію*, зазначаючи, що зміцнення громад України повинно відбуватися паралельно шляхом як внутрішньої муніципальної самоорганізації, так і зовнішньої муніципальної самоорганізації, а сама міжмуніципальна самоорганізація має подвійне значення: вона допомагає пристосуватись до світу, де панують постійні зміни, й забезпечує спільне виживання, розвиток та процвітання в складних умовах світового конкурентного середовища [9, с. 413 – 414].

З огляду на вищенаведене твердження міжмуніципальна самоорганізація або співпраця може відбуватись шляхом створення міжмуніципальних об'єднань як усередині країни, так і за її межами шляхом об'єднання у спільній діяльності органів місцевого самоврядування двох або більше країн. Таким чином, такі об'єднання можна поділити на національні та міжнародні. У той самий час міжмуніципальна самоорганізація не означає, що її суб'єктами є лише органи місцевого самоврядування. До такої співпраці можуть бути залучені представники громадянського суспільства та місцевий бізнес. Отже, це висуває іншу форму співпраці – *міжсекторне або міжсекторальне партнерство*.

Серед праць, присвячених дослідженню питань міжсекторного партнерства, слід виділити статтю О. Берданової «Міжсекторне партнерство як новий інструмент вирішення соціальних проблем» [2]. Автор зазначає, що сучасний стан розвитку інституту місцевого самоврядування в Україні на тлі значної кількості проблем вимагає пошуку нових, сучасних інструментів реалізації місцевої політики й «само до таких інструментів можна віднести міжсекторне партнерство, коли не лише владні структури, а й громадські організації, бізнесові кола, різноманітні асоціації та благодійні фонди стають суб'єктами, що вирішують те чи інше завдання територіального соціального розвитку, об'єднуючи свої зусилля, використовуючи сильні сторони один одного задля спільної мети – покращення якості життя населення» [2, с. 39]. Науковець наголошує, що форми міжсекторного партнерства можуть бути різними з огляду на зміст та характер вирішуваної проблеми, уже існуючих традицій співпраці, але, за всієї різноманітності, воно має базуватись на таких основних принципах: справедливість відносно один до одного; прозорість відносин; співпраця заради досягнення спільних інтересів. Не можна не погодитись з думкою автора, що до основних переваг міжсекторного партнерства слід віднести

той факт, що воно надає змогу уникнути дублювання ресурсних витрат під час вирішення проблем комплексного характеру, а максимальний потенціал такого виду партнерства реалізується у випадках, коли форма організації співпраці дає змогу кожному його учаснику досягати і власних цілей [2, с. 39 – 40].

Як окремий вид партнерства органів місцевого самоврядування заради вирішення питань місцевого розвитку слід виділити *асоціації та об'єднання органів місцевого самоврядування*. З кожним роком вони відіграють усе більш вагомий роль у місцевому розвитку та зміцненні місцевої демократії. Як слушно зазначає В. Удовиченко, безумовно, можна стверджувати, що сьогодні асоціації, особливо асоціації органів місцевого самоврядування, є важливою складовою формування громадянського суспільства. Саме за їх допомогою починається реалізація всього того, що стосується поняття місцевої демократії. Місцева демократія є основою демократії країни в цілому. Від її рівня в селах, селищах, містах, територіальних громадах залежатиме й рівень важливих процесів у державі [11, с. 93]. На цьому також наполягають В. Тихонов та В. Негода, зазначаючи, що міжнародний досвід свідчить про те, що «важливими організаційними механізмами, які дозволяють забезпечити ефективну взаємодію місцевого самоврядування з державною владою, є загальнонаціональні об'єднання органів місцевого самоврядування. Саме ці утворення є своєрідними посередниками між територіальними громадами, регіональними співтовариствами та центральними органами державної влади. Вони акумулюють інтереси територіальних громад, забезпечують їх представлення та лобювання на загальнонаціональному рівні» [10, с. 98].

Не можна не погодитись з М. Камінською, яка зазначає, що «система адміністративно-територіального устрою України, яка майже не зазнала змін упродовж років незалежності, не сприяє створенню передумов ані для сталого гармонійного розвитку територій, ані для ефективного надання послуг населенню. Обмежені ресурси територіальних громад спонукають до пошуку потенційних шляхів підвищення їх самодостатності та можливостей уникнення як їх правової, організаційної, так і фінансової неспроможності. Альтернативою подолання такого колапсу можуть стати асоціації та інші добровільні об'єднання територіальних громад» [4, с. 170].

Загалом, за твердженнями науковців та практиків місцевого самоврядування, взаємодія між суб'єктами територіального розвитку як-от органів місцевого самоврядування, їх асоціацій та об'єднань дозволить досягти таких цілей:

- забезпечить ефективне представництво інтересів територіальних громад, місцевої та регіональної еліти під час прийняття рішень з питань місцевого і регіонального розвитку органами державної влади;
- сприятиме надійному захисту прав та законних інтересів місцевого самоврядування;
- сприятиме створенню та функціонуванню ефективного механізму

державної підтримки місцевого і регіонального розвитку, спрямованого на формування такої ресурсної бази, що дозволить забезпечити виконання завдань та функцій місцевого самоврядування в кожній територіальній громаді, створить належні матеріальні та фінансові передумови для надання соціальних послуг населенню на рівні європейських стандартів;

– дозволить налагодити взаємодію територіальних громад та органів місцевого самоврядування, концентрувати матеріальні, фінансові, інформаційні, кадрові та інші ресурси для вирішення спільних проблем, поширення нових муніципальних технологій у практику діяльності органів місцевого самоврядування, організацію взаємодії з міжнародними організаціями [10, с. 97 – 99].

З огляду на зазначене вище можна зробити такі висновки. Проблема ефективності функціонування асоціацій органів місцевого самоврядування та інших форм міжмуніципальної співпраці є одним із важливих питань місцевого розвитку сьогодення України. Порушується ряд проблем організаційного, фінансового та правового характеру. Їх аналіз, визначення можливих шляхів їх вирішення дозволять значно вдосконалити взаємодію суб'єктів місцевого розвитку та підвищити ефективність їх діяльності на відповідній території заради вирішення комплексних завдань соціально-економічного, культурного розвитку територіальних громад.

Методологія партнерства в системі місцевого самоврядування ще потребує подальших наукових досліджень. Основними складовими такого партнерства, що можуть бути одночасно і його етапами, на наш погляд, є:

- визначення потреби в партнерстві;
- визначення складу необхідних та потенційних партнерів;
- визначення цілей та завдань партнерства в цілому та для кожного з партнерів окремо;
- визначення очікуваних результатів, кінцевої мети партнерства;
- розподіл обов'язків між партнерами та сфери діяльності кожного;
- визначення та узгодження механізмів взаємодії;
- визначення та узгодження методів, механізмів та інструментів спільної діяльності щодо реалізації встановлених завдань;
- укладання відповідної угоди про партнерство (формалізоване партнерство) або досягнення згоди всіх партнерів на співпрацю (неформалізоване партнерство);
- вироблення, узгодження та визначення методів і механізмів оцінювання, моніторингу та контролю якості реалізації спільного проекту або програми дій тощо.

Список використаних джерел

1. Арумова Е. С. Межмуниципальное сотрудничество как механизм управления местным развитием / Е. С. Арумова. – Режим доступа : www.teoia-practica.ru/-4-2012/economics/arumova.pdf.
2. Берданова О. Міжсекторне партнерство як новий інструмент вирішення

соціальних проблем / О. Берданова // Стратегія реформування системи державного управління на засадах демократичного врядування : матеріали наук.-практ. конф., м. Київ, 31 травн. 2007 р. У 4 т. / за заг. ред. О. Ю. Оболенського, С. В. Сьоміна. – К. : НАДУ, 2007. – Т. 3. – С. 39 – 40.

3. **Бобровська О.** Розвиток корпоративних відносин у місцевому самоврядуванні як системоутворюючий чинник його демократизації / О. Бобровська // Стратегія реформування системи державного управління на засадах демократичного врядування : матеріали наук.-практ. конф., м. Київ, 31 трав. 2007 р. У 4 т. / за заг. ред. О. Ю. Оболенського, С. В. Сьоміна. – К. : НАДУ, 2007. – Т. 3. – С. 44 – 47.

4. **Камінська М.** Організаційно-функціональні засади міжкомунальної співпраці у Франції / М. Камінська // Стратегія реформування системи державного управління на засадах демократичного врядування : матеріали наук.-практ. конф., м. Київ, 31 трав. 2007 р. У 4 т. / за заг. ред. О. Ю. Оболенського, С. В. Сьоміна. – К. : НАДУ, 2007. – Т. 3. – С. 170 – 172.

5. **Кокін І.** Межмуниципальная кооперация в субъекте РФ: объективные потребности и правовые решения / И. Кокін. – Режим доступа : www.emsu.ru/kokin/view.asp?c=1513&p=1.

6. **Масленникова Е.** Ассоциации муниципальных образований как форма осуществления межмуниципального сотрудничества / Е. Масленникова. – Режим доступа : www.be5.biz/ekonomika/u003/15.htm.

7. **Муніципальне** право України : навч. посіб. / [за ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького]. – К. : Юринком Інтер, 2006. – 590 с.

8. **Посібник** з розвитку громад: практичний poradnik для небаждужих / А. Дуда, Л. Єльчева, І. Ібрагімова [та ін.]. – 2-ге вид. – К. : Комітет виборців України, Вид-во «ЛІТ і К», 2008. – 458 с.

9. **Проблеми** трансформації територіальної організації влади : зб. матеріалів та документів / [наук. ред. М. Пухтинський]. – К. : Атіка, 2005. – 852 с.

10. **Тихонов В. Н.** Проблеми консолідації асоціацій органів місцевого самоврядування України / В. Н. Тихонов, В. А. Негода // Роль громадських організацій та інших неурядових структур у становленні та розвитку місцевого самоврядування в Україні : наук.-практ. посіб. / за ред. В. В. Кравченка. – К. : Атіка, 2003. – С. 96 – 100.

11. **Удовиченко В. П.** Роль асоціацій органів місцевого самоврядування у формуванні громадянського суспільства / В. П. Удовиченко // Роль громадських організацій та інших неурядових структур у становленні та розвитку місцевого самоврядування в Україні : наук.-практ. посіб. / за ред. В. В. Кравченка. – К. : Атіка, 2003. – С. 90 – 96.

Надійшла до редколегії 04.02.13

УДК 351.76

Олег РОЖКО

Національна академія державного управління
при Президентові України

Дніпропетровський регіональний інститут державного управління

РЕГІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ НАДАнням ОФТАЛЬМОЛОГІЧНОЇ ДОПОМОГИ НАСЕЛЕННЮ УКРАЇНИ

Розглядаються актуальні питання державної політики у сфері охорони здоров'я України, зокрема організація надання офтальмологічної допомоги; проводиться порівняльний аналіз діяльності суб'єктів приватної медицини в областях; визначаються завдання для органів місцевого самоврядування щодо організації надання офтальмологічної допомоги населенню.

Ключові слова: державна політика у сфері охорони здоров'я, українське законодавство, офтальмологічна допомога, органи місцевого самоврядування.

Олег Рожко. Региональные аспекты управления предоставлением офтальмологической помощи населению Украины

Рассматриваются актуальные вопросы государственной политики в сфере здравоохранения Украины, а именно организация оказания офтальмологической помощи; проводится сравнительный анализ деятельности субъектов частной медицины в областях; определяются задачи для органов местного самоуправления по организации оказания офтальмологической помощи населению.

Ключевые слова: государственная политика в сфере здравоохранения, украинское законодательство, офтальмологическая помощь, органы местного самоуправления.

Oleg Rozhko. Regional aspects of the delivery of ophthalmologic aid for population of Ukraine

Public policy in health protection sphere of Ukraine live issues, particularly ophthalmologic assistance of population rendering organization are considered; private medicine subjects activity in oblast comparative analyze is executed and tasks for local government authorities according to ophthalmologic assistance of population rendering organization are defined.

Key words: public policy in health protection sphere, Ukrainian legislation, ophthalmologic aid, local government authorities.

Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) визнає патологію органу зору однією з основних проблем світової охорони здоров'я. Про це було відзначено в першій Глобальній програмі боротьби зі сліпотю (1978 р.), а також у Всесвітній програмі «Зір 2020», розпочатій ВООЗ у 2000 р. під гаслом «Право на зір». За даними Міністерства охорони здоров'я України щорічно серед п'ятірки найбільш поширених хвороб як серед дорослого, так і дитячого населення в Україні реєструються хвороби органу зору. Проте офтальмологічна допомога населенню тривалий час не відповідає вимогам організації сучасної ефективної

© Рожко О. О., 2013